

Una Barcelona hivernal, íntima i màgica és escenari d'aquesta pel·lícula que segueix el camí de 'Barcelona, nit d'estiu' ■ AGUADÉ

Dani de la Orden ha rodat la comèdia romàntica 'Barcelona, nit d'hivern', ambientada en la nit de Reis

Reis de cors

Bernat Salvà
BARCELONA

Des de l'agost del 2012 han passat uns quants cometes pel cel i milers de parelles s'hauran enamorat i fet el primer petó a Barcelona. De comèdies romàntiques, però, se n'han produït ben poques des de llavors a casa nostra. Aquell estiu calorós, Dani de la Orden va rodar una pel·lícula que aplegava diverses històries d'amor que culminen una nit d'estiu, quan un cometa creua el cel. "Era una cosa entre col·legues", recorda el director. Després es convertiria en un fenomen, *Barcelona, nit d'estiu*, i ara acaba d'enllestir

el rodatge d'una seqüela, *Barcelona, nit d'hivern*.

Dani de la Orden és un apassionat de la comèdia romàntica. "Jo sóc la noia de la parella –confessa–, porto la xicota a veure les pel·lícules d'amor cursis i sóc qui acaba plorant. Em *flipen*, no sé per què: em fan riure, m'emocionen..., sóc un romàntic en molts aspectes." Però a Catalunya se'n produeixen molt poques. "El cinema català és increïble, però trobo a faltar actors catalans movent-se en una comèdia romàntica, enamorant-se i fent ximpleries per amor."

Ell hi posa remei, doncs, de nou amb producció d'El Terrat, i ara

amb distribució de Cameo i la col·laboració de TV3, TVE, l'Ajuntament... Mollora molt la cosa, amb més mitjans? "És més fàcil, però alhora la pel·lícula és molt més complicada, fem servir l'enginyer per maximitzar tot el que fem."

Actors nous i 'vells'

La cavalcada de Reis és el punt de partida de la història. Melcior (Alberto San Juan) salta de la carrossa perseguint una misteriosa noia. Entre els actors hi ha Laura de la Isla, Berto Romero, Clara Segura, Abel Folch, Montserrat Carulla, Asunción Balaguer, Alexandra Jiménez i Queco Novell. També en recupera algun de la primera

part, com ara Àlex Monner i Bárbara Santa-Cruz.

"Volia fer una segona part més romàntica, més comèdia, en què passessin més coses –diu Dani de la Orden–. Havia de canviar l'estació per diferenciar-ho una mica, i les festes de Nadal hi ajuden molt, perquè la gent ha d'estar en companyia en els sopars i dinars, però al mateix temps se sent molt sola."

Love actually ja era un referent en el film de l'estiu, i ara ho és més. "No me n'amago, Richard Curtis m'encanta. La nostra història és més real, amb personatges més propers. Però és un referent clar, com ho són *Manuale d'amore*, *Antes del amanecer*..." ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Entretinguda tragèdia

No feu bromes amb l'amor

Autor: Alfred de Musset
Directora: Natalia Menéndez
Dijous, 5 de febrer (fins al 22 de març), a la Sala Petita del TNC.

La directora Natalia Menéndez ha volgut girar com un mitjà el poder dels aristòcrates francesos de mitjan segle XIX. En la mirada de Musset, el poble els serveix i pateix els capricis dels magnats. En la mirada d'avui, el poble sap riure de les excentricitats ridícules dels seus amos. I, en tot cas, proven de marcar distàncies per no sortir-ne malparats personalment. Així, el cor es mou per sobre del baró, que és ridícul ballant de content o agarrotat perquè els plans no es concreten com voldria i lamenta haver de renunciar al carnaval. És un joc que tergiversa i que distreu amb uns canvis d'escena que tenen molt de pausa líquida, amb hores que es desplacen harmònicament mentre entren i treuen la font, talment com si fos una roda Cyr.

Però la trama de Musset prova de confrontar dues generacions. La dels pares i la dels fills. La dels que han disposat de tot el que els cal per consolidar la seva comoditat i la dels que han aprofitat aquestes ordres per trobar moments per a l'esbarjo i la frivolitat. I quan tenen op-

ció d'emancipar-se volen tastar la coqueteria, tenen necessitat de sentir-se adulats, de ser orgullosos i amagar el seu amor per gronxar-se amb la seva pròpia trampa. Aquests altres dos plànols es marquen pel caràcter de la interpretació. Els adults són grotescos, exagerats, de traç gros. L'un, borratxo; l'altre, envejós i golafre. L'un, capriciós; l'altra, devota i que es nega al fet que la titllin d'alcovota. Són uns quadres divertits, amables, que contrasten amb els jocs de flirteig dels joves. Aquí és on brilla Anna Moliner (Camille), amb una jove pura, sortida del convent, que ha après a fer-se valdre a partir dels sacrificis morals. Aquí és on Ramon Pujol (Perdican) apareix sincer, frívol, persuasiu, adulator i finalment abatut. Aquí és on Clara de Ramon (Rossette) broda un paper d'un personatge ingenu, feliç, enamoradís i, finalment, traït fins a la desesperació.

Aquesta trama és la que atrapa perquè, a part de la submissió de la dona respecte a l'home, encara s'evidencia més el doble escalafó social: Rossette no podrà suportar mai l'ultratge que Camille ho entendria només com una broma amorosa. Per això és una tragèdia que entreté (per les pauses i la farsa). La pregunta és si una cosa ajuda a l'altre. Probablement, no.

El número de febrer, al quiosc February issue out in newsstands

3€

CATALONIA TODAY

- Esports de neu als Pirineus.
- The health and future of Catalan ski resorts.

- El desenllaç de la situació política.
- The story of the talks that kept the sovereignty process alive.

